

der ikke var et saadant Værelse. (*Sabroe*: Jo, det have vi fundet.). Ja, det kan være, at det kan findes i andre Egne af Landet, i den Egn, hvor jeg er kendt, tror jeg ikke, at der er et eneste Sted, hvor Folkene skulle sidde i et koldt Værelse om Vinteren i deres Fritid. (*Afbrydelse*: Folkestuen!). Ja Folkestuen, men der er altid Varme, saa vidt jeg ved.

Den Bestemmelse, at Drengene under 15 Aar ikke maa bo sammen med Karle, kan jeg egentlig heller ikke se Begrundelsen af. Jeg ved ikke, om det maaske i Jylland er almindeligt, at Skoledrengene komme ud at tjene, men i Fyn sker det ikke saa overordentlig ofte, og naar Drengene er konfirmeret, ved jeg egentlig ikke, hvorfor det ikke skulde kunne være tilladt at lade ham bo sammen med de øvrige Folk, navnlig naar Fordringen om, at der kun maa bo to paa et Værelse, gennemføres. Drengene er jo dog sammen med de øvrige Folk i hele Arbejdstiden og omgaas dem tidlig og silde. Jeg kan ikke indse, at der skulde være noget uheldigt i at lade Drengene bo sammen med Karlene ogsaa om Natten.

Jeg skal ikke omtale mange af de enkelte Bestemmelser i Lovforslaget, da jeg i de allerfleste Tilfælde kan være enig med det ærede Medlem for Frederiksborg Amts 2den Valgkreds (Johan Knudsen), men jeg skal dog omtale en Bestemmelse i § 38, som omhandler de Forpligtelser, Tyendet har. Det hedder der, at det ikke maa mishandle Kreaturer, som det skal passe. Vilde det ikke være nødvendigt at tilføje: „eller bruge“, thi de fleste Tyender skulle ikke passe Kreaturer — det Arbejde paahviler Røgterne og Staldkarlene —, men de fleste, navnlig Karlene, skulle bruge Hestene, og det er navnlig overfor dem, at der ikke saa sjældent finder Mishandlinger Sted.

Jeg skal derefter omtale et Spørgsmaal af større Rækkevidde, nemlig den absolutte Uvillie, der er bleven udtalt mod, at Tyendet skal anmelde Ankomst til og Fraflytning fra Kommunen. Min Erfaring taler i saa Henseende i samme Retning som med Hensyn til Skudsmaalsbøgerne. Jeg har aldrig oplevet, at et godt, pligt-opfyldende Tyende har haft det allerringeste mod at gøre Anmeldelse til Sognefogeden, ej heller at meddele Fraflytning. Jeg har endogsaa oplevet, at Tyende, som jeg har fæstet, har skrevet og spurgt, hvilket Sogn det var, de skulde flytte til. Derimod har jeg meget ofte erfaret, at de mere løsgaaende Tyender, som sjældent ere

mere end $\frac{1}{2}$ Aar paa et Sted, men tage Arbejde, hvor de kunne, blive ganske bистre over denne Bestemmelse, ja, jeg har endogsaa oplevet, at et Tyende er blevet saa vred, at han sagde op. Jeg havde meddelt Sognefogeden, at jeg havde en Karl af det og det Navn; jeg kunde nemlig ikke formaa ham til selv at gaa til Sognefogeden eller sende sin Bog til ham, uagtet han sagde, han havde den — om han havde den eller ej, vidste jeg ikke —, og da Sognefogeden en Gang kom ind paa Gaarden for at faa at vide, hvor Karlen var kommen fra, blev denne saa desperat, at han øjeblikkelig sagde sin Plads op. Jeg ser ikke, hvorfor man nærer den Uvillie mod Til- og Frameldelsespligten. Den er nødvendig af mange Grunde. Et Tyende kan komme under Omstændigheder, hvor det er nødvendigt at bestemme hans Hjemstedskommune. Bestemmelsen kan ogsaa have kommunal Betydning. Jeg nævnedes før et Eksempel med en Karl, som jeg havde haft den Fornøjelse af, at jeg dog havde faaet ham til at skaffe sig Klæder og Fodtøj. Jeg har et andet Eksempel. Der kom en Karl til mig, der havde ført et meget omflakkende Liv i nogle Aar. Sognefogeden kom ud og vilde foretage Afhøring over hans Opholdssteder. Karlen havde nogle Alimentationsbidrag at skulle betale og havde i 2 Aar ikke været at finde. Da han meddelte sine forskellige Pladser, studsede jeg, thi jeg tror, han havde haft 30 i Løbet af et Aar, nogle Steder havde han været 14 Dage, andre en Maaned, men intetsteds $\frac{1}{2}$ Aar. Da han var færdig, spurgte jeg, om han ogsaa troede, det var nogenlunde rigtigt, og han sagde saa, at han var sikker paa, at der ikke var 2 Dage fejl i nogen af de opgivne Tider. Jeg sagde da til ham, at han maatte være skabt til noget højere end at gaa omkring og være simpel Arbejder, og han var ogsaa en velbegavet og dygtig Arbejder. Han blev hos mig i 2 Aar, og det uagtet han i den Tid maatte betale de Alimentationsbidrag, han i flere Aar havde lusket sig fra. Men da det saa trak op til, at der var to Alimentationsbidrag til i Udsigt, lavede han Spektakel og stak af. Jeg nævner dette, fordi Bestemmelsen om Til- og Frameldelse ogsaa kan have Betydning i kommunal Henseende. Der er sikkert ingen i denne Sal, der ikke mener, at disse løse Herrer bør holdes til at betale deres Bidrag, saa vidt de kunne — denne Karl kunde det, naar han vilde være ordentlig, og han fik en god Løn —, der er sikkert ingen, der vil